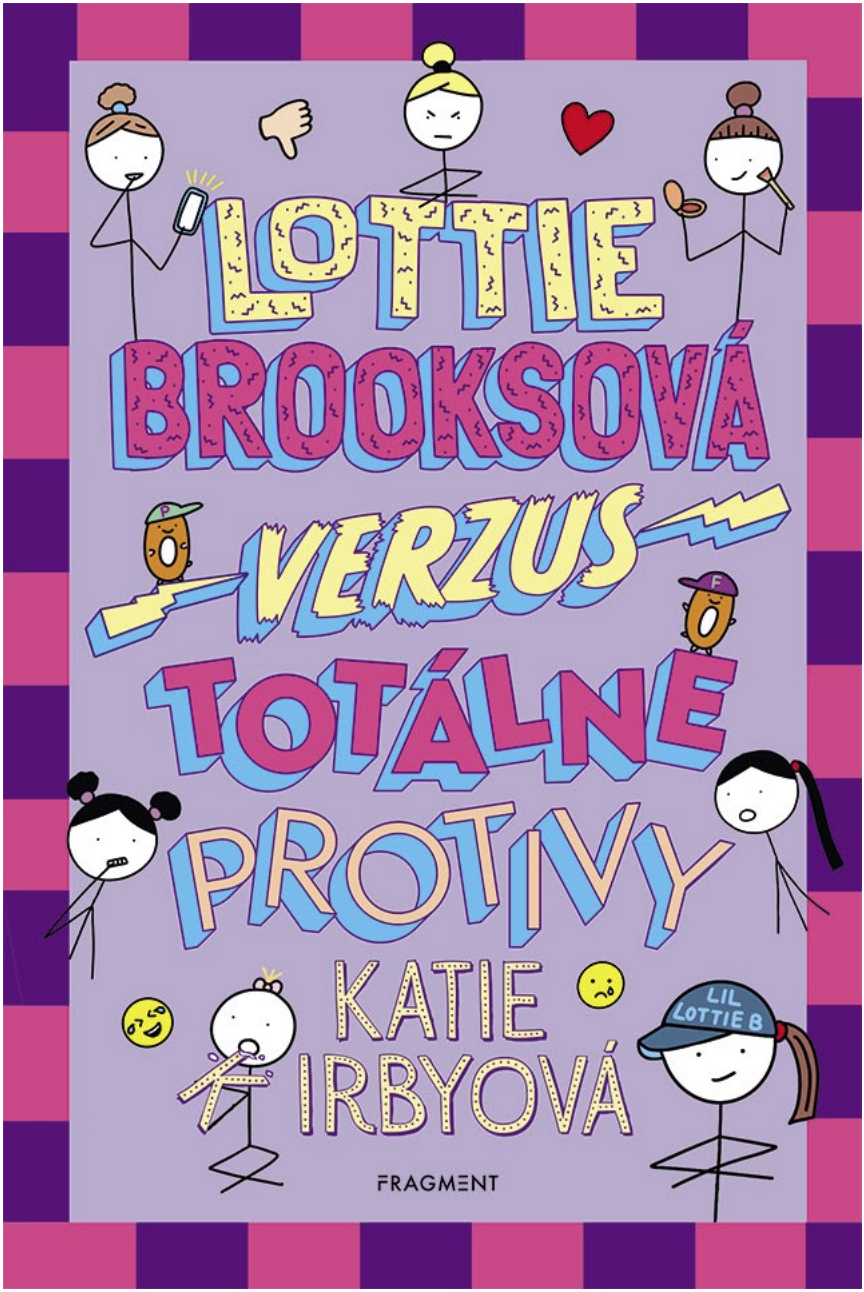

LOTTIE BROOKSOVÁ
VERZUS
TOTÁLNE PROTIVY
KATIE IRBYOVÁ
LIL LOTTIE B
FRAGMENT

Lottie Brooksová verzus Totálne protivy

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Katie Kirbyová
Lottie Brooksová verzus Totálne protivy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

LOTTIE BROOKSOVÁ VERZUS TOTÁLNE PROTIVY

KATIE IRBYOVÁ

FRAGMENT

Katie Kirby: Lottie Brooks vs The Ultra Mean Girls
Copyright © 2025 I'M DOING FINE LTD.
Translation © Nikoleta Frantová, 2026
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026
E-book konverzia © Grafické a DTP studio Albatros Media

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať ani rozmnožovať s cieľom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.
Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5435-4
ISBN e-knihy 978-80-566-5572-6 (ePDF)

Carmen a Cloe, najlepšej redaktorke
a najlepšej agentke, o akých sa mi kedy mohlo
snívať, ktoré pri mne stáli od samotného
vzniku série o Lottiných dobrodružstvách.
Ďakujem, že ste jej aj mne verili!
P. S. BOŽE, ako to, že už vydávame
ôsmy diel?

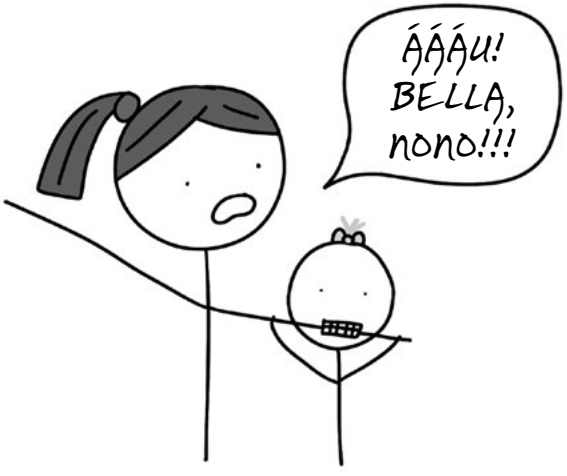
ŠTVRTOK 16. FEBRUÁRA

10.44

Odkedy Bella oslávila prvé narodeniny, začala dosť hrýzť. A to je podľa mňa problém, keďže mama sa má čoskoro vrátiť do práce a Bella má nastúpiť do jaslí Veselé macíky, kde bude môcť svojimi upírskymi útokmi terorizovať ostatné nič netušiace deti.

Momentálne má osem zubov a tento fakt viem vďaka tomu, že mi dnes po jej rannom vyčíňaní zostalo na ruke osem zárezov!

Normálne som sa venovala svojim veciam... Spokojne som si na gauči pozerala telku... A ona sa ku mne z ničoho nič pritmolila, zahryzla sa mi do ruky a **NIE A NIE** ma pustiť.

Snažila som sa ju odtisnúť, no na moju smolu má mega silný záhryz a čím viac som sa jej pokúšala nasilu otvoriť ústa, tým silnejšie mi zatínala zuby do kože. Asi by som mala zároveň dodať, že pri tom výskala od radosti.

Keď sa mama konečne prišla pozrieť, čo má znamenať ten rozruch, láskyplne sa na nás zadívala a vzdychla: „Óch."

„Čo chceš akože povedať tým ochkaním?" vyhŕkla som. „Absolútne sa nemáš nad čím rozplývať. Veď sa mi práve snaží odhryznúť z ruky a, len aby si vedela, FAKT to bolí!"

„Aha… Ja som si myslela, že ťa pusinkuje. Hrýzť predsa nie je pekné, Bella, však?" dohovárala jej mama.

„ÍÍÍÍ!" zapišťala Bella.

„Mami, veď ona ti ešte nerozumie — proste ju odo mňa odtrhni!"

„Snažím sa na ňu uplatňovať rešpektujúcu výchovu, Lottie."

„A to má byť zase čo?"

„Znamená to, že sa s ňou vždy rozprávam pokojne a všetko riešim s chladnou hlavou," vysvetlila mama.

Vzápätí sa otočila k Belle a láskavým hlasom jej povedala: „Nehryzieme, dobre? Hrýzť nie je…“

„ÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍ!“ zapišťala znovu Bella.

„… pekné a môže to…“

„ÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍ!“

„Mamiiiiiii, mňa to bolí!“

Mama sa s povzdychom pokúsila Bellu odtiahnuť (bez úspechu).

„Zdá sa, že má úplne zaťaté zuby…“

„Všimla som si!!“

„Fajn, narátam do troch a potom ju od teba odtrhnem. Pripravená?“

„Auuuu, áno… Ale rýchlo!“

„Raz… Dva… Tri…“

Tentoraz ju mama odo mňa konečne odtrhla, lenže Belle sa hryzenie mojej ruky zjavne veľmi páčilo, lebo sa okamžite rozrumázgala.

„Och, ty moje malé chúďatko," tíšila ju mama a pohojdávala si ju pritom na boku.

„*Chúďatko*?! To ja som tu obeť!" zašomrala som, zatiaľ čo som si šúchala ubolenú ruku. „Len sa pozri! Na ruke mi zostali odtlačky jej zubov."

„CEM HJÝÝÝÝÝÝZŤ!" vykríkla Bella.

Mame sa však na tvári namiesto obáv zjavil pyšný výraz.

„Vedela si, že väčšina detí dokáže spojiť dve slová až v roku a pol?" opýtala sa ma.

ČOŽE?!

„A väčšina detí má navyše v jednom roku iba štyri zuby," dodala, pričom totálne ignorovala moje utrpenie a bolesť. „Je úžasné, že Bella ich má už osem!"

„Až také úžasné to nie je, keďže nimi svojim súrodencom spôsobuje ťažké ublíženie na zdraví!" namietla som.

Mama sa nahlas zasmiala a zamrmlala čosi v zmysle, že to mám ísť nahlásiť na políciu.

„Veď ty sa dosmeješ, keď pohryzie niekoho v jasliach!“ utrúsila som.

Mama zvážnela a zadívala sa na Bellu. „Také niečo by si neurobila, však, moja milá?“

„CEEEEEEEEEEEEM HJÝÝÝÝZŤ!“ vykríkla Bella znovu.

Šípim malér…

13.34

Práve som dovolala s Poppy. Bavili sme sa aj o Amber a Poppy je z celej situácie mega smutná — viem to, lebo to povedala asi tak miliónkrát.

Ak si už náhodou zabudla na DRÁMU z môjho predchádzajúceho denníka, všetko ti v skratke zhrniem. Ale radšej sa podrž, lebo je to trošilinku zamotané…

- ★ Na silvestrovskej párty u Thea som sa dala dokopy s Danielom a chvíľu bolo všetko fajn… Až kým sa ku mne Amber nezačala správať akosi čudne.
- ★ A keď hovorím „čudne", myslím tým dosť nepekne… Plánovala si s babami stretnutia poza môj chrbát a potom tvrdila, že namiesto Kráľovien z ôsmej A radšej trávim čas s Danielom (čo NEBOLA pravda).
- ★ Amber si zaumienila, že si nájde chalana tak, že záujemcov o miesto jej frajera pozve na oficiálne pohovory (úplne vážne).
- ★ Vtedy som začala tušiť, že Amber mega žiarli na to, že ja chalana mám a ona nie…
- ★ Pohovory dopadli (viac-menej) úspešne a Amber sa dala dokopy s deviatakom Casperom!
- ★ Krátko nato sa však ukázalo, že Casper prišiel na Amberin pohovor len kvôli stávke a potom ju strápnil tým, že jej dal pred všetkými kopačky (mega trapas).
- ★ Amber medzitým celej našej partii zohnala lístky na koncert Zlých palaciniek, o ktorom hovorilo celé mesto. Mala to byť naša babská jazda, aby sme jej aspoň trochu zdvihli náladu… Jediný problém bol v tom, že okrem Amber mi kúpil lístok na koncert aj Daniel, ktorý ma ním chcel prekvapiť #ajaj.
- ★ Ako SKVELÁ kamoška som sa však rozhodla radšej ísť na koncert s mojimi babami. Pretože #kamoskysuprednejsienezchalani!

- ★ Koncert bol peckový a všetky sme si ho poriadne užili (ako dozor naň s nami šiel môj tatko a dnes je z neho mega fanúšik).
- ★ Strašne ma svrbí píšťala.
- ★ Predchádzajúci bod ignoruj — absolútne s ničím nesúvisí.
- ★ Všetko sa začalo kaziť až v momente, keď som na koncerte náhodou natrafila na Daniela a ten sa ma opýtal, či by sme si spolu na chvíľu nezatancovali. Najprv som jeho návrh zavrhla, lebo som nechcela, aby si baby mysleli, že som sa na ne vykašľala, lenže potom ma Amber presvedčila, aby som s ním predsa len chvíľu zostala. A tak sme sa dohodli, že sa neskôr znovu stretneme na mieste, kde sme s babami stáli predtým.
- ★ No keď som na to miesto prišla, baby tam neboli a nikde som ich nevedela nájsť!!
- ★ Nenašla som ich až do konca koncertu. ☹
- ★ Len čo Zlé palacinky zahrali poslednú pesničku (bola to úplná PECKA), s Danielom sme sa začali predierať smerom k východu a vtom som konečne zbadala Kráľovné z ôsmej A. Boli na mňa poriadne naštvané!
- ★ Amber sa totiž zrazu tvárila, akoby sme sa na ničom nedohodli, a okrem toho babám nahovorila, že som proste radšej zdúchla za frajerom, lebo mi bol očividne prednejší.
- ★ Ibaže to NEBOLA PRAVDA!
- ★ Bála som sa, že prídem o VŠETKY kamošky! Bolo to faaaaaakt strašné!
- ★ Zase ma svrbí píšťala.

★ Pravda však nakoniec vyšla najavo, keď Daniel babám dosvedčil, že sa všetko udialo tak, ako som hovorila ja.
★ A okrem pravdy vyšlo najavo aj to, že Amber ma na stretnutia s babami nevolala SCHVÁLNE, hoci im tvrdila, že ma volala — presne ako som si myslela!
★ Odteraz ma volaj detektívka Brooksová.
★ Amber sa nepáčilo, že sa nám podarilo odhaliť všetky jej klamstvá, a tak chcela baby donútiť k tomu, aby si vybrali, či sa radšej budú kamošiť s ňou alebo so mnou.

★ Vybrali si mňa (hoci, úprimne, najradšej by boli, keby si medzi nami nemuseli vyberať).
★ Amber natruc opustila našu whatsappovú skupinu a začala sa stretávať s Izzy G. a Candice alias TP (Totálnymi protivami).
★ No a odvtedy nás proste ignoruje!

Tak a to je všetko — v (trochu dlhšej) skratke. Dúfam, že sa v tom vieš vyznať, lebo mne sa pri spisovaní týchto bodov až parilo z kečky.

Och, a ešte čosi — Amberini rodičia sa rozvádzajú. Celý čas nám síce tvrdila, že jej to je jedno, ale s babami si myslíme, že ju to trápi viac, než chce priznať. Určite by to aspoň sčasti vysvetľovalo, prečo sa v poslednom čase správala tak, ako sa správala.

Snažili sme sa ju chápať a chceli sme jej byť oporou, lenže ona sa s nami o tom skrátka nechcela baviť. A teraz sa s nami už nebaví vôbec. Najprv sme si asi všetky mysleli, že za nami znovu príde a bude sa tváriť, akoby sa nič nestalo… Lenže nie. Totálne sa nám vyhýba.

Všetky nás to mrzí (áno — dokonca aj mňa!), pretože bez ohľadu na to, čo Amber urobila, nemôžem zabudnúť na všetko dobré, čo sme spolu zažili, napríklad na to, ako sa ma v kempe Svätojánska muška zastala pred Špicatonosou Phoebe, ako úžasne mi dokreslila obočie, keď som mala holé čelo, a aká s ňou (občas) vie byť sranda. Naša partia bez nej nie je tým, čím bývala.

Vôbec sa nečudujem, že Poppy znáša celú situáciu najťažšie. S Amber boli najlepšie kamošky už od štyroch rokov, a tak jej mega chýba. Možno mi volala preto, že dúfala, že jej poradím, čo má robiť. Lenže Amber ani jednej z nás neodpisuje na správy a nedvíha mobil… Tak čo teda máme robiť?! Jej odchod z našej whatsappovej skupiny mi navyše pripadal ako… definitívny koniec.

14.31

Stále ma svrbí pišťala. Práve som si spomenula, ako ma raz svrbelo ucho a tatko povedal, že to môže znamenať, že ma „niekto spomína“. Rozhodla som sa teda vygúgliť, „čo znamená, keď niekoho svrbí pišťala“, a vraj je to znamenie toho, že ma „čaká nemilé prekvapenie“.

No super! Až na to, že celý môj život je vlastne jedno nemilé prekvapenie za druhým, takže jedno nemilé prekvapenie navyše hádam nič nezmení.

19.00

JÓÓÓÓJ, MÁM ÚŽASNÚ NOVINKU!

Skupina Kráľovné z ôsmej A na whatsappe:

MOLLY: BABY, mám pre vás FAKT super prekvapenie!

POPPY: ÓÓÓÓÓ, to znie zaujímavo — už aj nám povedz viac!

JA: Týka sa to prekvapenie nás??

MOLLY: Jasné!

JA: A týka sa ihiel? Lebo z ihiel mám fóbiu.

MOLLY: Nie. 😕

JA: A týka sa švábov? Lebo aj zo švábov mám fóbiu.

MOLLY: Nie!

JA: A týka sa plastového príboru? Lebo aj z plastového príboru mám fóbiu.

MOLLY: O čom to točíš?! Počuj, Lottie, keby sa to prekvapenie týkalo plastového príboru, švábov alebo injekcií, bolo by to „FAKT super prekvapenie"?

POPPY: Dobrý postreh. 😂

JA: Asi závisí, koho by si sa na to pýtala...

JESS: Molly, ignoruj Lottie. Už nám konečne prezradíš, o čo ide alebo čo?!

MOLLY: Veď sa snažím... FAJN, v meste otvorili novú únikovú hru a počula som, že je fakt hustá, tak mi napadlo, že by sme si ju zajtra mohli ísť spolu zahrať. Už som vygúglila, že majú voľné termíny a mama sa ponúkla, že nám to zacvaká. 😉

POPPY: ÓÓÓÓÓÓ, tak to je príjemné prekvapko!

JESS: Parádny nápad, Moll (aj tvojej mamy)!!!

JA: JUCHÚ! Únikovú hru som ešte nehrala!

MOLLY: Som rada, že ste všetky za. Bude to mega sranda! 😀

POPPY: Ehm, ešte čosi — Lottie, prečo máš, prosím ťa, fóbiu z plastového príboru?

JA: Pretože je príliš ohybný a nedá sa ním normálne jesť. Raz som si musela plastovým nožom krájať pizzu a doteraz mám na to strašné spomienky — čistá katastrofa! Len čo si to predstavím, striasa ma od hrôzy.

JESS: Mmmm, to znie vážne hrôzostrašne.

JA: Veď hovorím.

MOLLY: Podľa mňa to myslela ironicky.

JA: Aha.

Musím uznať, že to prekvapenie Molly fakt vyšlo. Je to super nápad a ako bonus vďaka nemu prídeme na iné myšlienky, takže aspoň na chvíľu nebudeme riešiť Amber.

Keď som odložila mobil, bola som náramne spokojná, po prvé preto, lebo sme mali na ďalší deň naplánovaný parádny program, a po druhé preto, lebo moja píšťala sa mýlila, a tak som jej to mohla pekne vytmaviť.

Len škoda, že okolo mňa práve v tej chvíli prechádzal tatko.

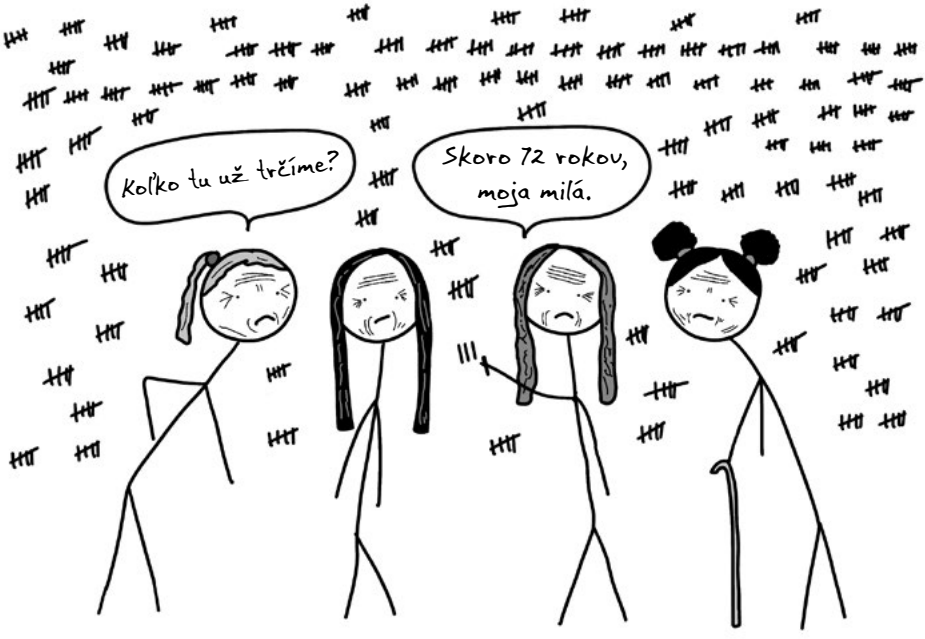

20.29

Ruka ma ešte stále bolí, tak som si na to pohryzené miesto nahrubo natrela dezinfekčnú masť. Bella si do úst pchá všelijaké nechutnosti a ja nechcem dostať infekciu.

MYŠLIENKA DŇA:

AK SA NÁM Z TEJ ÚNIKOVEJ HRY NÁHODOU NEPODARÍ UNIKNÚŤ, PRÍDE NÁS Z NEJ NIEKTO VYSLOBODIŤ?! DÚFAM, ŽE ÁNO, LEBO KEBY NIE, TAK BY MI NEBOLO VEĽMI DO SMIECHU.

PIATOK 17. FEBRUÁRA

15.29

Mollina mama nám rezervovala únikovú hru na jedenástu, tak sme sa s babami dohodli, že sa o desiatej stretneme na autobusovej zastávke, aby sme prišli v dostatočnom predstihu a mali čas vyplniť dotazníky a vypočuť si bezpečnostné pokyny.

Bus bol poloprázdny, takže sa nám podarilo obsadiť štvoricu sedadiel vpredu na poschodí. Tieto miesta mám najradšej, pretože z nich je super výhľad a okrem toho máš tak trochu pocit, akoby si sama šoférovala.

„Nemáte náhodou niečo na zahryznutie?“ vyhŕkla som, lebo ma zrazu pochytil hlad.

„Ja mám,“ ozvala sa Poppy a vytiahla balíček pálivých čipsov.

„Paráda! Pálivé čipsy zbožňujem,“ zvolala som od radosti.

„PANEBOŽE!“ vykríkla z ničoho nič Jess hľadiaca z okna. „To je Amber!“

Všetky sme vyskočili zo sedadiel a pritisli si tváre k sklu. Mala pravdu! Pred Starbucksom naozaj stála Amber s Candice a Izzy G., rozprávali sa a smiali. Všimla som si, že Amber mala znovu vyčesané vlasy do vysokého drdolu, presne ako tie dve.

„Myslíte, že idú na frappucino?“ opýtala sa smutne Poppy. „Predtým sme naň chodievali *spolu*.“

„Možno,“ utrúsila Molly s rovnako sklamaným výrazom v tvári.

„Ach nie,“ zhíkla som, len čo som zbadala, ako otáčajú hlavy naším smerom. „Pozerajú sa sem.“

Bleskovo sme sa vrátili na svoje miesta a zadívali sa pred seba, akoby nič.

„Myslíte, že nás videli?“ šepla som po chvíli.

„Asi áno,“ odvetila Molly a zvraštila tvár. „Ach, teraz si budú myslieť, že sme totálne lúzerky, keď ich tu takto očumujeme.“

„Och, no a čo. Všetky predsa dobre vieme, že nijaké lúzerky NIE SME!“ vyhlásila Jess.

Poppy a Molly sa zatvárili, akoby o jej slovách dosť pochybovali…

Musela som Jess podržať. „Ja som napríklad oveľa radšej, že si namiesto vysedávania v nudnom Starbuckse ideme zahrať únikovku,“ prehodila som. „Uvidíte, baby, dnes to všetkým natrieme a všetky úlohy vyriešime rýchlejšie, než hocikto pred nami.“

Moje povzbudzovanie na chvíľu zabralo, ale odvážne tvrdenie, že hru vyriešime rýchlejšie než ostatní, som si mohla fakt odpustiť, lebo nakoniec malo ďaleko (**PREĎALEKO**) od pravdy…

Po príchode na miesto sme sa šli ohlásiť k pultu, kde stál chalan s menovkou, na ktorej stálo: „Zdravím, volám sa Martin!“ Martin nás pozdravil. Vyzeral milo a priateľsky

(aspoň zo začiatku) a ako prvé nám oznámil, že si môžeme vybrať z dvoch možností. Keďže sme mali na túto hodinu rezervovanú hru ako jediné, mohli sme si vybrať, či chceme unikať zo strašidelného domu alebo z vesmírnej výpravy.

Na chvíľu sme sa museli ísť poradiť. Ja som sa totiž trochu bála, že strašidelný dom bude až príliš strašidelný, lebo na nás v ňom môžu vyskakovať duchovia, lenže Poppy sa zase bála vesmírnej výpravy, lebo má klaustrofóbiu a predstava, že zostane zavretá vo vesmírnej lodi, bola pre ňu hotová nočná mora.

Snažila som sa jej vysvetliť, že hru by sme predsa nehrali v *ozajstnej* vesmírnej lodi ani v *ozajstnom* vesmíre, a mala som pocit, že moja pripomienka je celkom presvedčivá, ale len do chvíle, kým Poppy nevyhlásila, že by sme hru predsa nehrali ani v *ozajstnom* strašidelnom dome s *ozajstnými* duchmi.

Jedna nula pre Poppy!

Ostatným babám sa pozdávali obe možnosti, a tak som nakoniec súhlasila so strašidelným domom, pretože mi šlo hlavne o to, aby sme Poppy trochu zdvihli náladu. (Čím som si ako jej kamoška pripísala na konto zopár bonusových bodov, jupí!)

Pred hrou sme si museli zamknúť všetky osobné veci a mobily do skriniek, no a hneď potom sme mohli začať. Zdravím-volám-sa-Martin nám zhrnul totálne nudné bezpečnostné pokyny a oznámil nám, že len čo odomkne dvere hracej miestnosti, budeme mať na vyriešenie všetkých úloh presne jednu hodinu, a že ak si s niečím nebudeme vedieť dať rady, môžeme stlačiť tlačidlo na telefóne pri dverách a vypýtať si nápovede (čo znelo trochu ako podvádzanie).

„A čo ak sa nám z tej miestnosti nepodarí dostať presne do hodiny?" zaujímalo ma.

„Zostanete v strašidelnom dome zamknuté už NAVŽDY," odpovedal Zdravím-volám-sa-Martin s (diabolským) smiechom.

„To vážne?!" zhíkla som.

„Ehm, nie," utrúsil a vrhol na mňa udivený pohľad. „Normálne vás odomknem. Ale prehráte, to je vám hádam jasné."

S úľavou som si vydýchla.

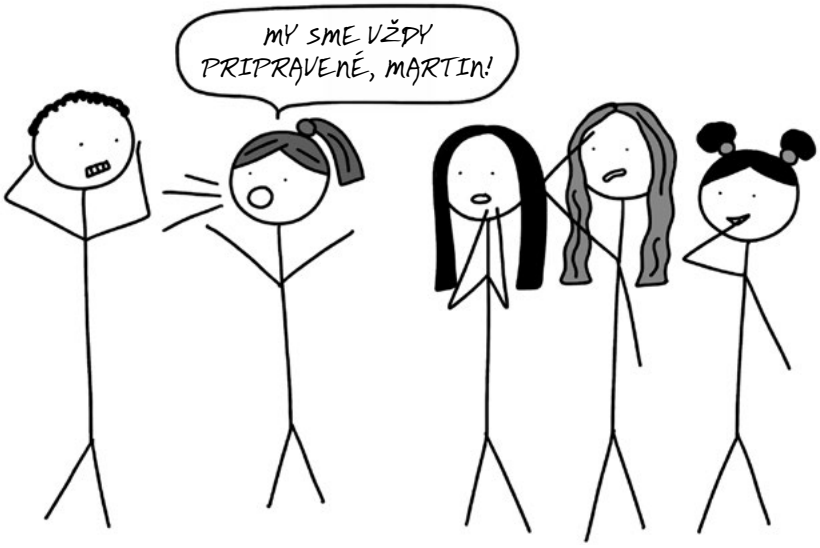
„Lenže my predsa nemôžeme prehrať!“ vyhlásila Molly zdesene.

Jess nahodila vážny výraz a naznačila nám, aby sme sa okolo nej zhŕkli na bojový pokrik.

„KRÁĽOVNÉ Z ÔSMEJ A NEPREHRÁVAJÚ!“ zvolali sme zborovo.

„Fajn, baby. Ste pripravené?“ opýtal sa Zdravím-volám-sa-Martin.

Z nejakého dôvodu som mu zvreskla skoro rovno do tváre:

Chudák Zdravím-volám-sa-Martin radšej ustúpil
a podráždene si pošúchal ucho.

AJAJ. To som asi *trošičku* prehnala.

„Ach, ehm, pardon," ospravedlňovala sa Molly zahanbene.
„Naša kamoška je tak trochu…"

„Hej. Tak trochu…" pridala sa Poppy.

„Je úplne v pohode. Tak čo, ideme na vec alebo čo?!"
skočila im do reči Jess.

A len čo dopovedala, Martin odomkol dvere…

S babami sme vošli do miestnosti. Bola v nej veľká tma,
ale hneď, ako si naše oči privykli na tlmené zelenkavé
osvetlenie, zistila som, že sa nachádzame v akejsi veľkej
obývačke spojenej s kuchyňou. Vyzerala veľmi staro, akoby
v dome nikto nebýval už celé roky. Steny pokrývala pleseň
a zo svetiel a okien viseli pavučiny.

„Čo teraz? Čo teraz?!" zvolala Poppy.

„Na stole leží zvitok papiera," poznamenala Molly. Tá je z nás
vždy najpokojnejšia a najrozumnejšia.

Všetky sme sa rozbehli k stolu.

Komukoľvek, kto nájde tento list.

Keď som sa s rodinou nasťahoval do tohto domu, plánovali sme ho zrekonštruovať a urobiť si z neho domov, v ktorom by sme spolu bývali už navždy. Zakrátko sme si však všimli, že s domom čosi nie je v poriadku. V noci sme sa budili na zvláštne zvuky, na čiesi kroky, vrzgot dlážky, desivú melódiu, ktorá akoby vychádzala z hracej skrinky, na tichý detský smiech alebo plač. Keď sme začali pátrať, čo sa v dome asi mohlo stať, dozvedeli sme sa, že sa povráva, že dom posadla prekliata bábika, ktorá pripravila o život rodinu, bývajúcu tu pred štyridsiatimi rokmi.

Moja žena sa chcela okamžite odsťahovať. Strašne sa bála a okrem nej sa báli aj naše dve deti, Laurence a Polly. No ja som tvrdohlavo veril, že reči o dome sú smiešne výmysly a že si z nás pravdepodobne len strieľajú miestne decká.

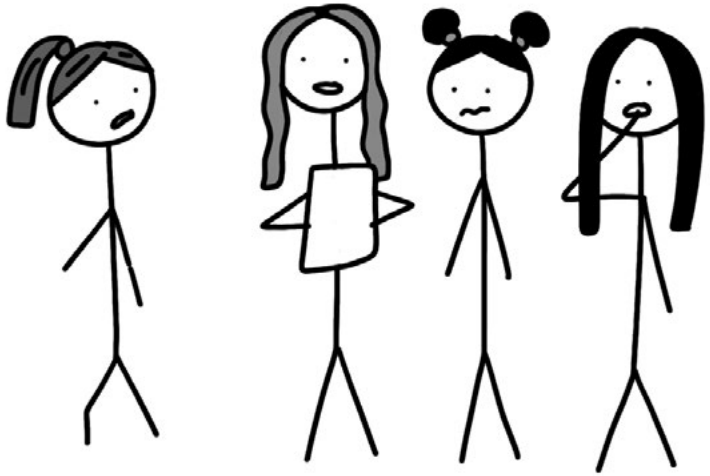
V jedno ráno sme zišli na prízemie na raňajky a na jedálenskom stole sme našli vyrytý nápis „ODÍĎTE, KÝM NIE JE NESKORO!“ a vedľa neho obrázok lebky.

Na druhý deň som sa v dome zobudil sám. Žena s deťmi v noci ušla a už sa nechcela vrátiť. Pokúsil som sa dom predať, ale nikto v ňom nechcel bývať. A tak sa sem deň čo deň vraciam a hľadám bábiku v nádeji, že dom oslobodím spod pekelnej kliatby.

Pomôžete mi? Potrebujem tú prekliatu bábiku nájsť a znovu sa stretnúť so svojou rodinou!

So zúfalstvom

Ronnie Reynolds

„BOŽE, TOTO JE VÁŽNE STRAŠIDELNÉ!“ vyhŕkla som, cúvajúc do kúta.

Ani Jess sa netvárila dvakrát nadšene. „Nie som si istá, či tú bábiku chcem nájsť,“ zamrmlala.

„Ale — ale toto je len akože... Však?“ jachtala Poppy.

„Jasné, že to nie je naozaj, baby!“ upokojovala nás Molly. „Musíme sa vzchopiť a spolupracovať. Takže poďme hľadať stopy.“

Každá z nás sa vybrala preskúmať inú časť miestnosti. Ja som začala prehľadávať kuchynské zásuvky a Molly šla skladať puzzle s obrázkom kostry. Jess objavila starý klavír, na ktorom bolo treba zahrať akúsi melódiu, no a Poppy... Poppy sa z nejakého dôvodu pustila do debaty s kanvicou.

Potom zrazu zazvonil telefón. Všetky sme sa okolo neho zhŕkli a ja som ho zdvihla. (Bola to taká prastará vykopávka z osemdesiatych rokov minulého storočia, ku ktorej je slúchadlo pripojené točenou šnúrou!)

„Haló?" povedala som rozochveným hlasom.

Chvíľu bolo ticho a potom sa zo slúchadla ozval smiech. Zdalo sa, akoby patril dieťaťu. Vzápätí to dieťa prehovorilo. Jeho hlas mi pripomínal tie hovoriace bábiky, ktoré sa dajú kŕmiť a prebaľovať. *„Som taká rada, že ste sa so mnou prišli zahrať. Samej mi tu býva veľmi smutno. Zostanete na večeru? Najradšej večeriam mäsový nákyp!"*

Rýchlo som vyhŕkla: „Nezostaneme, ty desivé decko!“ a hneď nato som zložila.

Baby sa na mňa trochu naštvali, lebo som vraj mala zostať na linke a počúvať, či sa náhodou v slovách telefonátu neskrývajú nejaké indície, ktoré by nám pomohli odhaliť ďalšie stopy. Lenže odkiaľ som to asi tak mala vedieť? Môj pud sebazáchovy mi našepkával, že ak ma pozýva na večeru nejaké strašidelné decko, treba okamžite odmietnuť!

Pokračovali sme teda v hľadaní.

„Presnorte úplne **VŠETKO!**“ zakričala Molly.

Znela dosť vystresovane. Nikdy predtým som si nevšimla, že by bola súťaživá, no očividne chcela vyhrať v čo najlepšom čase. Zrazu som si spomenula, že sme sem prišli hlavne preto, aby sme Poppy priviedli na iné myšlienky, a tak som hru začala brať naozaj vážne (hoci, úprimne, Poppy sa do nej viac-menej ani nezapájala a stále debatovala s kanvicou).

„Aha, tu je nejaká truhla!“ zvolala som, len čo som objavila truhlu v jednom tmavom kúte. „Už ste sa do nej pozerali?“

Ani jedna z báb sa do nej ešte nepozrela, tak som sa ju teda pokúsila otvoriť, no akosi to nešlo. Baby mi teda pribehli na pomoc a spoločne sa nám podarilo aspoň trochu poodchýliť veko.

„Je v nej niečo?“ zisťovala Molly.

V truhle bola tma a cez škáru som veľa nevidela, no usúdila som, že je dostatočne široká na to, aby sa mi do nej podarilo strčiť hlavu… Tak som to teda aj skúsila. Podarilo sa.

NO VEĽKÁ CHYBA.

„Vidíš tam tú bábiku, Lottie?“ opýtala sa Jess s nádejou v hlase.

„Nieee, soráč, baby,“ povedala som a pokúsila som sa vytiahnuť hlavu von.

Hmmm. No a vtom som zistila, že to nejde. Okamžite ma pochytila mierna panika, aj keď panika je vlastne slabé slovo. Len si predstav, ako by si sa asi cítila ty, keby si mala hlavu zakliesnenú v truhle!

Baby si najprv mysleli, že žartujem, lenže potom vošiel do miestnosti Zdravím-volám-sa-Martin a zvozil nás za manipulovanie s rekvizitami. Vraj nás jasne upozorňoval, aby sme sa nesnažili otvárať nič, čo nepôjde ľahko, lebo to môže slúžiť iba ako dekorácia.

„Prečo ste nás teda rovno neupozornili, že si nemáme strkať hlavy do truhly?“ vyhŕkla som.

Bola som trochu podráždená, lebo ma už bolela nielen hlava, ale aj krk, a Zdravím-volám-sa-Martin nám podľa mňa mohol dať jasnejšie pokyny.

Jess a Molly ma začali ťahať za ruky a nohy a zároveň sa pokúšali nadvihnúť veko truhly, ibaže veko sa ani nepohlo. Poppy sa do mojej záchrany absolútne nezapájala a ďalej trkotala o kozmetike so svojou novou naj kamoškou kanvicou.

Nič nepomáhalo, milý denníček! A tak sme nakoniec museli zavolať na tiesňovú linku. Zdravím-volám-sa-Martin sa operátorovi hanbil povedať, čo je vo veci, takže sme to nechali na Molly.

„Chcú vedieť, aký druh pomoci potrebujeme," oznámila nám. „Majú poslať sanitku, hasičov alebo políciu?"

„Spýtaj sa, koho bežne posielajú, keď má niekto hlavu zakliesnenú v truhle," odpovedala som.

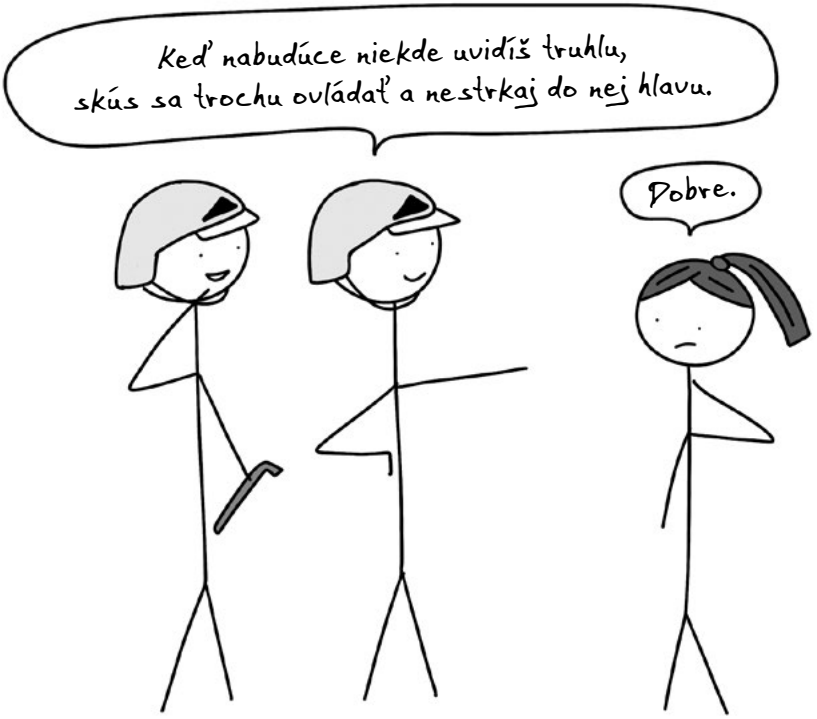
Moja otázka operátora zrejme vydesila, lebo Molly vzápätí dodala: „Nebojte sa — tá truhla nie je ozajstná! Nevykrádame hroby ani nič podobné."

Potom sme chvíľu mlčky počúvali, ako sa Molly snaží operátorovi vysvetliť, čo sa presne stalo, a všetci (okrem mňa) sa na tom náramne bavili.

„Tá truhla je vlastne iba rekvizita v jednej únikovej hre. Áno, áno, trochu sa nám to tu vymklo spod kontroly. Tuším, že dýcha, áno. Uhm, jej sa takéto veci stávajú často. Haha, nie, nerobí ich naschvál. Skrátka len priťahuje… šialené situácie. Je tu dosť veľká tma, ale kožu má tuším ružovú, áno. Uhm, rozpráva. Najviac sa sťažuje na to, že má hlavu zakliesnenú v truhle a podobne. Áno, ona je taká odjakživa. Je možné, že pri pôrode spadla na hlavu."

Operátor k nám nakoniec vyslal hasičov. No trvalo to celú večnosť! Možno preto, že Molly situáciu neopisovala tak, akoby sa dialo niečo vážne. Hasiči ma nakoniec vyslobodili z truhly páčidlom zhruba do dvoch minút a poriadne sa pri tom nasmiali. Ospravedlňovala som sa im, že sme takto

mrhali ich časom, ale oni na to povedali, že sa nič nestalo, vraj mali zatiaľ pokojný deň a zachraňovali iba čajky a mačky, takže menšia zmena im dobre padla.

Zdravím-volám-sa-Martin na nás však ani zďaleka nebol taký milý. Vlastne sa na nás dosť hneval, pretože musel miestnosť so strašidelným domom na zvyšok popoludnia zatvoriť.

„Tak čo, vyhrali sme, Martin?“ opýtala sa ho Jess s nádejou v hlase.

„Nevyhrali. Hrali ste dokopy tri hodiny a dvadsaťsedem minút a nevyriešili ste ANI JEDINÚ úlohu, čo znamená, že ste boli najpomalšie zo **VŠETKÝCH** hráčov, čo u nás kedy boli!“

Takže sme sa vlastne stali najhoršími hráčkami únikoviek v celom Brightone (a možno dokonca na celom svete). Aj to je úspech!

„Uzavrieme dohodu?“ opýtala som sa báb cestou domov v buse.

Všetky na mňa vrhli podozrievavý pohľad.

„Nejde o nič vážne…“ upresnila som. „Len som sa vás chcela opýtať, či by sme sa, ehm, nedohodli na tom, že čo sa stalo v únikovke, zostane iba medzi nami?“

Všetky súhlasne prikývli.

„Stráááášne ma mrzí, že sa nám tú hru nepodarilo vyhrať,“ priznala som. „Totálne som vám ju pokazila.“

„Ale kdeže,“ chlácholila ma Poppy. „Ja som sa náhodou super bavila. Tá kanvica ma celý čas zasypávala komplimentmi!“

Po Poppiných slovách sme vybuchli do takého smiechu, až nás jedna staršia pani sediaca za nami upozornila, aby sme sa utíšili.

19.01

Mama nám oznámila, že pri večeri budeme mať rodinnú poradu. Rodinné porady doma mávame iba vtedy, keď s nami chcú mama s tatkom prebrať niečo vážne, čo sa nám nebude páčiť, takže som sa na ňu ani trochu netešila a okrem porady som sa netešila ani na tú divne zaváňajúcu večeru, čo mama práve varila.

Moje obavy sa nakoniec naplnili (v oboch prípadoch).

„Všetci dobre vieme, že o necelé dva týždne znovu nastupujem do práce," prehovorila mama počas toho, ako nám začala naberať na taniere.

„Ánooooooo..." pritakala som.

„No a to znamená, že toho budem mať dosť veľa. Popri práci budem mať na starosti aj Bellu a jasle, vás, varenie, upratovanie a iné bežné vybavovačky, takže budem potrebovať, aby ste mi trochu viac pomáhali."

„Mama má pravdu," skonštatoval tatko s vážnou tvárou. „Je načase, aby ste doma obaja začali viac pomáhať."

„Čooooooooo? Och," zašomral Toby.

„Nebuď drzý, Toby," napomenul ho tatko.

„Hovorila som aj o tebe, Bill," poznamenala mama.

„Čooooooooo? Och," zašomral tatko a vzápätí rýchlo dodal: „Len žartujem, žartujem!", pretože mama naňho okamžite vrhla vražedný pohľad.

Ako som tak sledovala, ako si to Toby s tatkom u mamy pokašľali, rozhodla som sa využiť príležitosť a zahrať sa na dokonalú dcérenku. „Jasné, mami. Ja ti rada pomôžem, veď ma poznáš."

„Ach, vďaka, Lottie. Veľmi si to vážim," poďakovala mi mama. „Ale teraz už poďme jesť, aby nám nevychladla večera. V časopise som natrafila na nový recept — jednoduchú zapekanú brokolicu s fazuľou, tak som ho teda vyskúšala."

„FUUUUUUUUUUUJ!" vykríkla Bella, nabrala si z taniera za hrsť jedla a šmarila ho do steny.

Tuším nám všetkým prehovorila priamo z duše...

SOBOTA 18. FEBRUÁRA

9.25

Keď som sa ráno zobudila, začala som tak trochu filozofovať (a, áno, priznávam, že som si musela vygúgliť, ako sa to sloveso presne píše).

Chvíľu som premýšľala nad tým, aký je život čudný a zložitý a prečo vlastne existujeme.

No a potom som sa zamýšľala nad tým, či som vôbec skutočná. Čo ak som iba súčasťou akéhosi technicky vyspelého počítačového programu…

Alebo čo ak… *Ja* skutočná som, ale nikto iný nie je.

Čo ak sú všetci ostatní len simuláciou v mojej hlave…

Táto predstava ma tak vydesila, že som rýchlo musela zlupnúť misku sladkých kukuričných lupienkov a pozrieť si zopár nezmyselných videí na YouTube, aby som sa vrátila do reality.